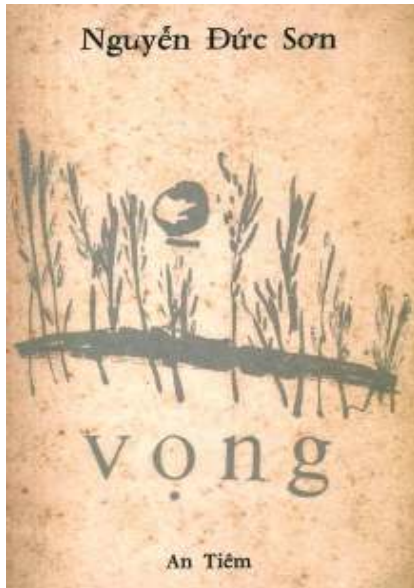

VỌNG

NGUYỄN ĐỨC SƠN

An Tiêm 1972

THI SỸ

khi ý thức mặt đất này dang dở
ta vội chìm trong bóng nguyệt mang mang
khi chấp nhận một ngàn lần đổ vỡ
ta một hồn đăm đuôi giữa tan hoang

TRÊN BỜ BỤI CÁT

anh nhắm mắt đuổi theo và đã ngủ
một chút quần áo lót của hồng nhan
trời đã tà hạnh phúc cũng vừa tan
anh quỳ xuống thờ bắt đầu sám hối
nước lấp xấp kéo anh vào chỗ tối
biển lòng anh sóng vẫn vỗ thao thao
anh sẽ còn chạy mãi dưới ngàn sao
tìm ảo ảnh bay trên bụi cát

KHÁT VỌNG

các anh hãy đi tuần quanh trái đất
ôi tuổi vàng mười sáu với mười lăm
phải hoàn thành sứ mạng một trăm năm
trước khi biến tan vào trong bụi cát
nắm tay cất đại đồng ca bát ngát
ở trên đầu thần thánh với âm binh
mấy nghìn năm nguồn cội của điều linh
chúng lắm nhảm an toàn sau bí tích
kiêu dũng nhất là con đường không đích
ta cầm đầu lao thẳng tới hư vô
ôi mộng đời cháy sém cỏ cây khô
trắng thế kỷ rừng Phương Đông sáng chiều

NGÀN SAO

sao khuya biến ngọn đèn dầu cũng tắt
trăng hạ huyền mờ toả xuống bao la
tôi thấy buồn ra đứng ngó sao sa
giữa hoang liêu tôi quên hỏi lại nhà
giây phút ngỡ đắm hồn trong vũ trụ

sầu xưa quá sao bỗng về chiêm ngư
những mối sầu đầu từ buổi sơ sinh
của trời xa hay tận dưới kho tình
không biết nữa trong cõi người rét mướt
trong gió lê thê giữa chiều lạnh ướt
trong thiên cổ hồn tôi ai biết được

vâng trong đáy hồn tôi ai thấu được
những mối sầu đã lắng đọng trong mi
những mối tình không vương nữa chân đi
trong hồn tôi vành cỏ mộ xanh rì
ai viếng lại nghĩa trang ngày rét mướt

tôi nằm xuống một khuya vàng bên suối
mở hồn ra làm bãi trắng tinh khôi
lắng êm êm trong tiếng nhạc muôn đời
chùng thân thể đã hoà vào xanh biếc
và tim óc tôi uống một hơi dài quá tuyệt

tôi chậm rãi khi bước vào bất diệt
đất trời xanh hoà nhập gió vi vu
cỏ hồn tôi dài mướt đến thiên thu

DẶN DÒ MỘT MAI

nếu em đã chào đời bằng tiếng khóc
tội tình chi không đốt chiếc khăn xô
trên biển vắng tiếng xe đời lóc cóc

anh thật tình mát mẻ giữa hư vô

ĐÊM TRĂNG LU

Tặng Đ, V và M

buổi tối đó bầu trời như muốn ngã
anh một mình ôm lấy bóng trăng tan
mây thấp quá và hồn anh tối quá
không chỗ nào thở được dưới trần gian

BÓNG CÂY KHÔ

trăng đã ngủ từ lâu trong đáy nước
trên đời cao gió thoảng xuống mơ hồ
nỗi buồn thâm nhẹ nhàng không thấy được
và âm thầm như một bóng cây khô

SÀU VƯƠNG

Tặng LTMH

trong ánh mắt buồn xưa tôi khóc được
nhớ nhung tràn ôi một cõi trời xa
nhớ nhung tràn ôi một thuở nào xa
áo trắng bay bay sáng ngập phố phường
đời như mở cả một trời hương ngát
rồi năm tháng mùi hoa thơm cũng lạt
áo phai đi dù nắng vẫn đang hường
dù năm tháng tình vương thôi cũng nhạt
là lúc đầu xa biệt những ngày hương
là lúc thôi mơ mộng giữa canh trường
và tất cả tưởng chừng như đã mất
áo trắng bay nhanh tưởng chừng đã khuất
tay có dài không với lại trời xưa
nhưng đáy tâm tư lắng đọng không ngờ
sầu đưa đến cả một trời khơi dậy
trong giếng mắt người xưa tôi đã thấy
ánh tung bừng của cả một thời qua
cảm lạnh hồn như gặp kiếp nào xa

NẤU CƠM TRONG RỪNG

Tặng Ng.Th.Ph.

chiều lắng bóng trên mặt nôi nước suối
gạo vo rồi khi nắng nhạt bay đi
bên rừng mộng em thần thờ mót củi
thuở ta về thở nhẹ khói vô vi

ĐÀN TRÂM

Tặng NTH.

hồn đã tím đàn ai còn thê thiết
đàn chơi vui đàn lặng va đàn trâm
cả đời hoang chim lạnh giòng sông cảm
ngày thu rụng trăng giắc vàng chưa mọc
hồ dĩ vãng mặt nước oà lên khóc
đêm chưa về trời đã nổi đầy sao
hồn xưa đang bay nắng thuở xưa nào
màu đen mắt tưởng mờ trong hư vắng
mà sao lạ có ai cười trong nắng
áo rung màu tím lụa đắm trời xưa
trời ơi thương thương nhớ mấy cho vừa
trên nẻo vắng hồn ma đi trở lại

ĐÊM BA MƯƠI

bên xóm vắng anh trở về bồi rối
một đàn bà loã thể dáng đen thui
dưới chuồng gà anh phải đứng lui cui
e thường trụ... kiếp này trong bóng tối

TRÊN BỜ ẢO ẢNH

biển vừa thấp đôi vì sao nhấp nháy
các em về bỏ lại cõi chiêm bao
anh đuổi hoài theo mây bạc trên cao
tìm ảnh ảo bay trên bờ ảo ảnh

MỘT MÌNH ĐI LUỒN VÔ LUỒN RA TRONG NÚI

Tặng cô S.

khi thắm mệt tôi đi luồn vô núi
cuối chiều tà chỉ gặp cỏ hoang sơ
bước lủi thủi tôi đi luồn vô núi
nghe nắng tàn run rẩy bóng cây khô
chân mục rã tôi đi luồn vô núi
hồn rụng rời trước mặt bãi hư vô

MẶT TRỜI XƯA

Tặng Th.M

gió ban sớm sao lê dài heo hút

thông reo buồn như nhạc tiền hôn tôi
nắng vàng hanh theo lạnh rải trên đời
nuông lồi cỏ rử nhau về xa vắng
nghe mông mênh đang lùa vào mây trắng
sương đi rồi sao nắng cũng sàu theo
trời thu lên như tất cả tiêu điều
lan rộng mãi để đưa về vô tận
mặt trời mọc kia mặt trời sắp mọc
giữa hôn xưa đâu thật giữa ban mai
thời gian qua đang bỏ lại di hài
của kỷ niệm giờ bắt đầu an rã
từng phút từng giây theo màu trắng xoá
như sương mù di biến giữa mênh mông
mộng ban xưa bùng dậy giữa mai hồng
nay đã rụng giữa một trời tang chế
ghế đá buồn tanh vườn cây hoang phế
chim chóc rầu buồn lá tiếng chơi vơi
thần thờ đi tìm chỗ chúng ta ngồi
hoa dại khép như lòng anh ai biết
nước lặng đều hui mỗi ngàn thê thiết
cảm mơ hồ dư ảnh với dư hương
sáng hôm nay men lồi cỏ bên đường
anh trở lại mặt trời xưa đã chết

THẤT VỌNG

một đêm vắng hôn tôi lên rất cao
ôi những vì tinh tú quá xanh xao
đang xuất khí bỗng rớt ỳ xuống đất
tôi đùm bọc thân tôi ở chỗ nào

HÔN MANG

Tặng Nh.

anh chắc chắn có ngày em sẽ hỏi
dù sáng hồng biển thờ rất xôn xao
dù trưa vàng mây thấp sáng chiêm bao
dù đêm trắng rừng trắng đầy gió thổi
không có cách gì anh còn sống nổi
dù một đời im lặng dưới ngàn sao

ĐÀ LẠT

theo lối cỏ hồ xưa anh trở lại
bóng trắng già muôn thuở lắng trong mơ
anh đã vội chìm sâu trong bể ái
nghe lạnh hàn khi chạm đáy hư vô

THƠ ẤU

Tặng Ng.Đ.H

một buổi trưa nhớ tràn về tuổi nhỏ
tôi lạnh người ôm chiếc bóng rung rinh
hồn đã ủ ngàn năm trong lá cỏ
cánh chuồn chuồn chơi với giữa tâm linh

MỘT NGÀY VUI

em là nắng là hoa là sắc đẹp
em có bao nhiêu mộng để thêu đời
hẹn với người em vẫn lạnh đôi môi
nhưng với anh em ướm ngực đón mời
giây phút đó anh lặng người như thấy
tinh nguyên thủy nào xưa đang rướn dậy
ngõ núi đồi thơm ngát cả hoa tươi
và môi hoang liêu cũng vọng tiếng cười
anh chỉ muốn hôn em rồi nhắm mắt
anh chỉ muốn ghì lấy em thật chặt
này tóc hương và mắt là suối biếc
tinh nguyên thủy em vẫn là tinh khiết
hồn cô sơ anh vẫn còn tha thiết
vẫn muôn đời tha thiết đến bên em
nhưng có chi lay động ở sau rèm
em có nghe chao tiếng động qua thềm
hay đến cả tiếng gì không có nữa
ôi đến cả thoáng gì không thấy nữa
anh lặng người nghe gió lạnh xa khơi
ở đâu đây hay vọng ở bên trời
em có thấy vương ánh buồn thấp thoáng
trong mắt biếc vương khói mù năm tháng
buổi tự tình vui chẳng được bao nhiêu
sao vắng hoang như nắng đã trở chiều
ôi tất cả nét sâu in khoé mắt
tất cả chùng trên cung đàn se bật
anh gục đầu nghe gió lặng êm êm
gót êm êm anh bước vội qua thềm
ôi nắng lạnh chiều dương gian sắp tắt

PHÚT GẶP GỠ

anh đứng đợi một buổi chiều rất lạ
biển thu hồi tất cả những âm vang
em xuất hiện áo bay nhiều trắng quá
trong lòng anh gió bỗng thổi tan hoang

HỒI TƯỞNG

khi đứng lại giữa năm mười sáu tuổi
một sáng hồng nghe nắng rụng tan hoang
tôi nằm xống phập phồng hai lá phổi
sao mạch đời đang chảy bỗng khô rang

đau đớn quá trong tôi niềm tuyệt đối
nên cõi quần chạy giữa đám vi lô
tôi động cựa nháy kè bên khe núi
rồi ôm đầu lao thẳng xuống hư vô

YÊU MỆNH

em có nghe trong gió gằm sóng thét
giọng ngàn trùng thủ thi với hư vô
giọng ngàn trùng nằn nĩ với hư vô
và đêm tối chập chờn mơn bãi quanh
thấy trăng gầy rú xuống ấp bờ xanh
bóng xa mờ hay dáng những hồn trinh
đã về sớm trên mắc vòng sinh diệt
đang gào rú trên chuỗi vòng sinh diệt
nhưng hết rồi giá lạnh thấu tim cô
bao oán than chừng đã nghẹn tan rồi
từng đêm tối thời gian trên bãi lạnh
xin biển ngàn nài nĩ với hư vô

MẮT ĐÁU TRĂNG SAO

Tặng Ph.B.Th.

ta thức giấc khi trăng vừa biến mất
cả khu rừng mù mịt bóng sao rơi
ta lần quần suốt đời trên trái đất
chợt thấy lòng đau đớn rất xa xôi

TRĂNG CÒN THỞ BÊN TA

Tặng H.O

ta xuất khí suốt ngày nên buốt nhưc
rồi đêm vàng khi thân thể ngát ngây
nơi bóng cây khô hồn ta thổn thức
trăng còn thở bên ta trọn kiếp này

DIU VỢI

Tặng anh D.Th

trong sương khói chiều nay tôi bắt gặp

cả mùa thu vàng rụng xuống đôi vai
và tôi đi không để lại dấu hài
trên thi thể những mối sầu đã chết
trời xa trời xa biết là quên hết
rừng nơi đây từng buổi sớm âm u
hồn tôi đây khi ngày lảng sa mù
chân bước nhẹ một mình qua bản vắng
trong gió hiu hiu nước hồ im vắng
tôi lạnh hồn nghe tiếng động chơi vơi
kìa núi xa xanh chùng để đáp lời
nâng tiếng gió chiều bay đi xa tấp
hồn tôi nữa sầu bay đi xa tấp

trong sương khói chiều nay tôi đã gặp
cả màu thu vàng rụng xuống đôi vai
và tôi nương sầu dịu vợi lên vai
như thoáng ai theo tiếng gió lê dài
trên những nẻo đường hoang đầy lá chết

HẠ HUYẾT

Tặng thầy Th.Tr.G

trăng đã lập một bóng dài hun hút
như chặn đầu sinh tử thấu trong hang
mây lẩn quẩn dựng thành sầu ngút ngút
ta nổi khùng châm lửa đốt xe tang

XAO XUYẾN

một buổi sớm chim tung đầy ánh sáng
áo em bay là lụa ướt hồn tôi
cỏ may cao như mọc tuốt lên trời
thu kéo về ước vọng rất xa xôi
tôi gục xuống và tức thì thổ huyết

GOUGAH

khi đã về bên thác cũ đìu hiu
một trưa hàn cây cỏ đáng buồn thiu
anh cúi xuống bao lần bên hố thẳm
của lòng anh tàn bạo biết bao nhiêu

CƠ KHỔ

này em hơi sao chiều đời vắng lạnh
cả chiều đời sao vắng lạnh âm u

đêm mênh mông còn trắng đặc sa mù
này em hỡi sao cõi đời vắng quanh
đêm trên trời sao mọc quá lưa thưa
từ ngàn xưa cho mãi đến bao giờ
đêm kinh khủng biển gào và gió thét
đêm tang hải vang tiếng hờn rên siết
em có gì mà ước hẹn bên nhau
ta có gì mà gửi lại mai sau
em có nghe trong tiếng sóng bạc đầu
tiếng gào thét vạn sinh linh cơ khổ
ta thăm vãi cho đất trời sụp đổ
cho kiếp người xa biệt cõi gian nan
cho phù sinh trút sạch cả cơ hàn
ta sẽ rú lên cười rồi nhắm mắt

THIÊN CÔ TINH

Tặng T.M

trắng sáng quá nên hồn anh lão đảo
cửa sau nhà ôm chiếc bóng băng quơ
em trắng quá nên biến thành hư ảo
e suốt đời anh đứng ngó ngơ ngơ

HÀNH ĐỘNG

Tặng các anh D.Th và Ng.D

các em hãy cùng công kênh trái đất
dang chân dài lấy thế trước hư vô
anh núp rình sợ thần thánh về xô
dành tác phẩm muôn đời to lớn nhất

MAI SAU

em sẽ đến tìm anh trong gác vắng
giữa chiều đời nghe gió thổi vi vu
lạnh trên cao đổ loạn xuống sa mù
anh một kiếp nằm mơ trong nắng rụi
và em thấy hồn anh bên bắc lụi
suốt canh tàn giun để rỉ rên than
đồi cây khô gió lạnh thổi xiêu tàn
rồi em sẽ tìm anh trong cát bụi

LÊN GIỮA NGÀN CAO

sâu đang kéo lê giữa đời hoang phế
em theo ta tìm lại bóng trắng thu

lên giữa ngàn cao nằm với sương mù
hay ở lại để sâu theo mây nước
bao lần đã ngẫm chuyện mình sau trước
buồn như hồi môi đại mới xin yêu
mà nắng mai không sưởi lại sương chiều
ta đã thấy cõi đời buồn da diết
em hỏi em ơi cõi nào xa biếc
ta sẽ về ngủ lại với thiên thu
em sớm theo ta đến cõi xa mù
hay ở lại để sâu theo mây nước

ĐÊM NGUYỆT RẠNG

ôi cánh rừng cao ngút của ta ơi
khi ánh sáng lung linh đến tuyết vời
nghe cõi chết vỗ về qua giấc mộng
trăng còn ngủ bên ta đến vạn đời

NHỮNG LINH HỒN TRẺ

Tặng L.X.

huyền diệu quá những đời trăng mới lớn
dáng liễu mềm gót ngọc bước đời êm
mái buồn thu em rủ nhạt bên thềm
đường khuya lạnh những hồn sương cảm ấm
là lướt bước xuân vạn mùa xuân thăm
con mắt thuyền đưa dịu nắng xanh mai
những lâu cao nghe thoáng động linh hài
đời sách vở thơm hồn lên vách trắng
ai rét lạnh giữa đêm trường thanh vắng
giọt dương cầm thánh thót chờ sâu đi
nghĩ gì đây khi mắt chớp nhanh mi
đời um lá tiếng chim vàng thoáng vọng
làm tiên nữ những chiều thu biển mộng
thả sợi buồn lên cát mịn thành thơ
tuổi các em suối tịnh của nguồn mơ
trùng dương lạnh thế kỷ dài tăm tối
các em đó mặt trời xuân sáng chói
Thượng đế đành giấu mặt trước sâu đau
còn các em trong ánh mắt nhiệm màu
tơ trăng chiếu và muôn sao lấp lánh
các em tạm bước lên ngôi thần thánh
ngại ngục chi những mắt thăm ngàn khơi
còn trăng sao thì ý nghĩa xa xôi
đời um lá khi linh hồn đang trẻ

VÔ ĐỀ

có một đêm tôi ở trường dưới nguyệt
tắm huy hoàng trong ánh sáng lung linh
ôi thân thể những đêm vàng bất tuyệt
tôi hiểu rồi ý nghĩa của vô minh

CHO LÒNG TÔI

hãy che kín đời tôi khu rừng thông
cho tôi về ngủ suốt một mùa đông
hồn sinh tử xin thề không giã giũa
cho lòng tôi sương giá phủ mênh mông

HÃY BẮT ĐẦU

tuổi mười sáu các anh nên thu xếp
dụi sách đèn ngủ lại cửa tôn sinh
mật đã ứa trần gian ta được phép
một trăm lần vĩ đại giữa vô minh

ĐÊM HẢI ĐẢO

Tặng cha tôi

một đêm ngủ quên trên bờ đảo vắng
ta thả hồn theo mây bạc phiêu phiêu
ôi thân xác cho đến ngày tóc trắng
còn dật dờ trên trái đất đìu hiu

MỘNG VÔ BIÊN

Tặng thầy S.Th

hãy đốt đuốc hăng đêm trên trái đất
cho núi rừng và biển thẳm lung linh
các em làm sáng rực cả vô minh
để anh có một nguồn vui bất tuyệt
hãy đọc kỹ hồn anh trong bóng nguyệt
các em vừa mười bốn với mười lăm
bài học gần nhưng cũng rất xa xăm
các em hãy bắt đầu yêu bụi cát
bởi trái đất là niềm kiêu hãnh nhất
dù xe đời lăn hố thẳm ngựa nghiêng
đã chết rồi bao ngưỡng vọng thiêng liêng
dù khuya vắng trời muôn sao lấp lánh
chúng đã dựng lên bao nhiêu thần thánh
ung thú rồi dưỡng chất của chiêmn bao
đêm mới về niềm hoan lạc xôn xao

ta đốt đuốc chạy hoài trên trái đất
xin đừng khóc dù trăng sao sẽ tắt
nắm tay vòng các em hãy quay nhanh
lệ ứa tràn vũ trụ sáng long lanh
ta đốt đuốc soi trên bờ bụi cát

HOA BÍ RỢ

Tặng Th, Nh và H.

một buổi tối không trăng thời niên thiếu
ở trường về lơ đảng trong vườn cây
anh chú ý một khoảng gì trắng phều
trong hôn anh hoa cỏ đã ngậy ngậy

dưới giàn bí mụ đàn bà lúi cúi
định ở trường sao ra giữa đêm thâu
núp bên rào anh ngóng đợi từ lâu
khi chợt hiểu thì đất trời quá thú

anh bình tĩnh rút lui vì lỡ mộng
như đã từng từ thuở hết năm nô
nhưng cảnh ấy cũng làm anh cảm động
suốt một đời anh nghĩ ngợi xa xôi

CẢM TẠ

những ngày gió đưa tôi về biển cát
trắng phau phau bờ rộng quá hôn tôi
sóng tung xa bao khổ lụy tan rồi
trăng kim cổ soi chút gì mới đạt

XIN HÃY RỤNG

Tặng M.Ng

xin hãy rụng xuống hôn anh giữa lúc
cửa mộ phần niên thiếu mở tan hoang
anh trốn hoài trên trái đất mang mang
nguyệt mới rạng soi đường cho anh rúc

HÒN NIÊN THIẾU

tôi thường đến một mình trên biển vắng
để gọi về tha thiết ước mơ xưa
trời cao xa tay tôi vói không vừa
nhưng đôi mắt là cánh rừng xanh thẳm
đựng hương trầm của khát vọng vô biên

dù muôn năm trên trái đất ưu phiền
tan tác rụng trắng sao hôn bất định
con đường cát dẫn tôi về xứ tịnh
mây thu vàng giăng đón bước vân vi
ngày chưa lên chim đại hót xanh rì
hôn cô độc biết phận mình ở đó
ôi đảo quanh ngàn năm cây lặng gió
nghe bóng tà sa rụng đáy ngàn khơi
chiều hôm nay vang dội sóng bời bời
tôi nằm chết một mình êm ái quá

PHÚT BI THƯƠNG

đêm đã vàng ôi hôn anh cũng vàng
sương vừa sa trên trời thu tan hoang
anh đứng đợi ngàn năm trong bóng lá
sao lung lay hoài chiếc bóng lang thang

chợt nhìn theo cơn gió thoảng bay đi
rêu cỏ hôn anh bỗng mọc xanh rì
trên xa vắng vì sao rơi thảm thiết
trong vườn trăng cây lá rũ từ bi

SÓNG VĨ XA XĂM

khi tôi xuống biển bắt đầu rút hết
trơ nảo phiến sỏi đá tự ngàn năm
rong và cát và người đều mất tích
tôi điếng người nghe sóng vĩ xa xăm

BẮT ĐẦU TỪ

Tặng S.Nh.

bắt đầu thở là bắt đầu hạnh phúc
không bao giờ anh nói dối em đâu
ôi bất động ngàn năm thân gỗ mục
cửa tồn sinh em hãy mở cho lâu

HÒN MẶT TRỜI

một buổi sáng mai hồng mây trắng quá
nghe mộng đời thiêu đốt rất xa xôi
tuổi mười lăm lửa mới nhóm trong tôi
sao xuyên quá tôi sụp quỳ cảm tạ

lửa bùng cháy qua đến năm mười bảy

tôi ân cần vượt từng sợi thần kinh
tôi biển vắng chỉ mình tôi ngó thấy
hồn mặt trời trên sóng nước lung linh

NIẾT BẢN

anh kỳ vọng ngày kia anh chúng ngộ
đang cõi quần hai mắt lệ rung rung
ôi nếu biết tử sinh đều thống khổ
ở trên giường em cũng nhảy tung tung

THẬM TẠ

sao em vẫn làm thính và đứng đó
nắng hanh vàng xuân rụng quá xa xôi
áo tung bay nhưng ánh sáng tan rồi
tôi lưu luyến để bắt đầu chó má
em đã hiểu nên liền đeo mặt nạ
tôi quá rõ nên hết lòng thậm tạ

VƯỜN KHUYA

Tặng H.C.T

sương lạnh rủ trên bờ cây hiu hắt
đêm chìm sâu trong ảo giác mộng lung
hồn tôi đây sao lạ chiếu tung bưng
chân bước nhẹ giữa muôn ngàn dị thảo
về dự hội giữa trần gian hư ảo
mà khách du nay chỉ một mình tôi
hồ thu ơ im lặng đến muôn đời
khi trăng xuống rải mơ hồ ánh bạc
cỏ dại đuổi âm thanh dài xao xác
hồn đem rơi trên từng nhánh cây khô
trời hoang vu nghe gió khẽ rung mò
ôi xa vắng cả cuộc tình sống dậy
bên kia trời tôi như vừa trông thấy
lệ long lanh và ánh mắt chơi vơi
kia bóng ai xê lại chỗ tôi ngồi
hồn đêm nữa rượt dài theo lá đổ

DẠO CHƠI SÀI GÒN

Tặng thầy Th.T

ôi lạnh lẽo hồn ta chiều chủ nhật
ngập bóng mù đại lộ bóng thanh niên
khi nhìn xuống mặt đất này quá chật

ta một mình buồn thăm đến vô biên

TUYỆT VỌNG

tôi tắt thở một đêm tình rất rộng
bởi mặt hồ không giấu nổi âm vang
trên cao thăm khi tiếng gì rơi xuống
giữa khuya vàng bóng nguyệt vỡ tan hoang

CON THUYỀN GIẤY

thờ nào đó ta ôm trời đất rộng
hận muôn đời cơn gió đã xô ngang
chiều mưa lũ bơi thuyền qua lối mộng
một khối tình thơ ấu đắm tna hoang

THỞ DÒN DẬP

thở dòn dập là bắt đầu sướng nhất
ôi một giờ lẫn lộn với vô minh
ta mất sức quá nhiều trên trái đất
cỏ cây mềm nên ráng chịu mản thịnh

THA THIẾT

sớm hôm nay chim vành khuyên trở lại
hót tung bùng anh cảm gọi ngày qua
trời khơi cao lòng rộn tiếng bao la
buồn thâm tối chợt mờ sau giấc ngủ
ngày thức giấc tâm hồn xanh mở ngõ
mộng lên vào anh níu cả hai tay
mùa xanh ối ngàn gió lộng tung bay
huy hoàng tiếng biển mờ xa gửi vọng
lòng em nở xuân dài sao quá rộng
mà hồn anh mùa lá rụng chìm xuôi
lòng sông đen bùng lại chút đời vui
cổng trường mở ôi những bày ánh sáng

CAM ĐOAN

Tặng L.và Ng.

mộng vừa chín các em đều mấp máy
những đêm vàng khép lại cửa vô minh
nếu Thượng đế chịu chui vào cũng thấy
một ngàn năm kỳ ảo cõi tồn sinh

MỘT MÌNH ĐỨNG NHẢY HOÀI TRÊN NÚI CHƠI

cả đêm ấy tôi nhảy hoài trên núi
giữa trăng vàng mờ mịt bóng sinh linh
trần gian vắng tôi đã về lui thúi
cỏ bên mồ thương cảm cũng rung rinh

tôi nhảy mãi dù trăng sao sắp tối
nhảy cà tung rồi lại nhảy cà tang
ngại khuya hàn sương giá xuống mang mang
run lập cập là bắt đầu khổ nhất

SUỐT MỘT NGÀY, SUỐT MỘT ĐỜI

Tặng thầy T.Ch.

ôi hạnh phúc được ngủ vùi trong núi
suốt một ngày lẫn lộn giữa cây khô
tôi ngã mạn nên một mình làm lủi
suốt một đời chỉ nói với hư vô

VỌNG

chiều thu xưa tôi hiện xuống trên đời
xanh mắt biếc và áo quần sách vở
đang ướp mộng cả một trời tuổi nhỏ
thơm như mùi tóc dụ dỗ trên vai
khi nắng hiền trải nhẹ xuống môi ai
trong mắt em bùng sáng ngập linh đài
vàng mắt đẹp của những nàng trinh nữ
nước lãng hồ trong chưa in trời quá khứ
môi đại khờ đâu đã biết trao yêu
tuổi mười lăm sao đáng đã yêu kiều
hồn tôi đó như áo dài tha thướt
trắng mới mọc và sương rừng đang mượt
trên lá vàng thu lịm giữa đêm tan
khi gió lay tìm nắng mọc trên ngàn
hồn tôi đó chấp chờn như cỏ dại
hoang như vì sao rụng giữa thu xa

chiều thu xa chiều thu xa chiều thu xa
mắt xanh trong và sách vở như ngà
hồn tôi nữa mượt mà như con gái
như áo lót trong của những nàng trẻ dại
tuổi dịu hiền môi vừa sáng trinh nguyên
tuổi mười lăm mười sáu đã u huyền
đêm thao thức bởi mộng đầu bờ ngõ

gương lược thấy có ai nhìn mắc cỡ
tay dịu choàng vin lấy tiếng chim vang
ôm nắng vàng đem rải giữa không gian
đi giữa ngàn hoa sao biết được cơ hàn
và tất cả ngàn sâu trên trái đất

trọn cả nguồn hương còn in tràn khoé mắt
môi đại khờ sao đã muốn xin hôn
thức từng đem nghe máu nóng tim dòn
và da thịt đã bắt đầu thấy rợn
mặt nước hồ trong dáng chừng đã gọn
tĩnh lặng thâm tối vẫn đến bên ai
nhưng từng đem thao thức đến khuya dài
tim đã thấy bao thoáng buồn hiện đến
và lòng tôi như mây mù giăng kín
thôi phải rồi sâu đã ngự trong tôi
cả trời thom hoa mộng sắp tan rồi
và tuổi trẻ không hiền như cỏ dại
bay giữa vườn xuân con bướm vàng ái ngại
con sáo rừng ngỡ lạc nẻo thu sang
mộng vừa ươm thôi đã tuột thiên đàng
từ dạo đó băng mình ra lớp học
ai níu lại cơn gió chiều cô độc
hay bóng ngày đang nhạt buổi tà dương
cỏ dại vươn lên chào đón bên đường
chim nhỏ hẹn đưa tôi về lại suối
rừng xa rừng xa sâu đang dụ vợ
con sáo ngàn lên tiếng gọi thu sang
con bướm hoang tìm nắng giữa đêm tàn
trong giây phút tưởng quên đời hư ảo
sao mắt lạnh vẫn còn thắm đưa dạo
có phải tìm trong mây kẻ tôi yêu
nhưng trần gian ai có hiểu tôi nhiều
lên tiếng gọi tôi thấy càng lạc lõng
sa mạc hồn ai suối nào âm vọng
tôi một mình trở lại rừng thu xa
cõi đời ơi xin cứ hiểu tôi là
con bướm dại con sáo ngàn ích kỷ
thuở mới nhận ra mình loài thi sỹ
tôi ghen ngào đâu dám đến bên ai
thư gửi từ xa không viết nỗi câu dài
trong hư diệt tôi đi tìm bất diệt
trong bất diệt tôi chỉ cần bất tuyệt
và những gì phức biệt có riêng tôi
những gì kiêu sa không thấy ở trên đời
lòng ngại quá vì biết nhiều mất mát
ôi đất cạn sinh lầy cánh sao đêm lạc
đâu nẻo đường trở lại chiều thu xa

chiều thu xa chiều thu xa chiều thu xa

chiều thu xa chiều thu xa chiều thu xa

CÙNG MỘT TÁC GIẢ :

Bọt Nước (thơ, 1966); Hoa Cô Độc (thơ, 1966);
Lời Ru (thơ, 1966); Đêm Nguyệt Động (thơ, 1967); Cát Bụi
Mệt Mỏi (truyện ngắn, 1968); Cái Chuồng Khi (truyện ngắn,
1969) Xóm Chuồng Ngựa (truyện ngắn, 1971); Vọng (thơ,
1971) Ngồi Đợi Ngoài Hành Lang (truyện ngắn, 1972); Mộng
Du Trên Đỉnh Mùa Xuân (truyện ngắn, 1972)

VỌNG THƠ NGUYỄN ĐỨC SƠN AN TIÊM
XUẤT BẢN LẦN THỨ NHẤT TRANH BÌA NGỌC DŨNG,
IN XONG NGÀY 20 THÁNG 1 NĂM 1972 TẠI ÁN QUÁN
ĐĂNG QUANG 734A PHAN THANH GIẢN SÀI GÒN

